

i Juni 1885 forøget sin Politistyrke med 62 Mand, saa at Københavns Kommunalbestyrelse og Politidirektøren i Juni Maaned vare paa det rene med, at nu havde man den Politistyrke, som var nødvendig for Byen København. Men 6 Maaneder efter, da de provisoriske Love udkom, bleve disse 100 Betjente praktede paa os her i København. Ganske vist kunde jo Regeringen ikke den Gang med et Magtsprog forlange, at Byen København skulde lønne disse Betjente, saa derfor maatte Statskassen betale disse 100 Betjente. Men ikke nok med det. I 1892, den Gang Gendarmene gik og dreve omkring her i Landet, og man ikke kunde finde noget til dem at bestille nogetsteds, fandt man paa at forsætte 25 Gendarmere her til København, saa at Politistyrken yderligere blev forøget med disse 25 Mand. Det var altsaa en Forøgelse med i alt 125 Mand. Saaledes var det, indtil Forliget kom i 1894. Da burde Forligets Fædre have sørget for denne Ting og have søgt i det hele at frigøre os for de provisoriske Efterladenskaber, men det glemte Forligets Fædre, Højre og de moderate. De havde et saadant Hastværk med at faa Forliget i Stand, at de ikke tænkte paa de 125 Mand, der gik her i København. Følgen blev saa, at efter Forliget ophørte Staten at lønne disse 125 Betjente, og herved kom disse 125 Mand over paa Københavns Kommunes Budget, og de have forøget Københavns Politiudgifter med en Sum af mindst 150,000 Kr. aarlig. Det forekommer mig, at dette er et helt nyt Moment, der er kommet ind siden den gamle Lov af 1863, og at man derfor er berettiget til at tage denne Sag op til fornyet Overvejelse. Staten har ligefrem ved sin Handlemaade, ved sin Politik bidraget til, at Københavns Politiudgifter ere stegne i en meget betydelig Grad. Nu vil naturligvis det ærede Medlem fra Køge hertil svare: Den Historie rører mig ikke det allermindste, jeg har ikke haft noget med Forliget at gøre. Det ærede Medlem er som bekendt en gammel Venstremand og har intet Maskepi hverken med de moderate eller Højre, og han kan derfor heller ikke være ansvarlig for de Fadæser, som Højre og de moderate have lavet i Forening. Jeg vil heller ikke forlange af det ærede Medlem eller af Venstrepartiet, at de skulle være ansvarlige for den Forglemmelse, som Højre og de moderate gjorde sig skyldige i, da Forliget blev lavet, men det forekommer mig, at naar man vil være retfærdig og billig over for Københavns Kommune, er der al

Grund til at tage Hensyn til dette Moment. Ja, for mig staar det som et Tilfælde af lignende Art som, hvis en Egn, en By, et Sted blev hjemsøgt af en eller anden Ulykke, Statsmagten er i Almindelighed da altid villig til at hjælpe vedkommende Egn eller By. Jeg tror, man kan sige, at Provisorierne vare en Ulykke for vort Land, men i en særlig Grad have Provisorierne været en Ulykke for Københavns Befolkning, idet vi paa saa mange Maader have lidt under Provisoriepolitiken. Vor By er bleven gjort til en Fæstning, hvad der skader os paa mange Maader, vi have faaet disse 125 provisoriske Betjente praktede paa os, hvad der koster os 150,000 Kr. aarlig. Altsaa, jeg siger, disse provisoriske Ulykker have i en særlig Grad hærgt Københavns Kommune, og derfor synes jeg, at der var Grund til fra Statsmagts Side at tage Hensyn hertil og yde os dette Beløb paa 37,000 Kr. Hvis imidlertid Flertallet i dette Ting ikke vil — og det er jo muligt — yde os disse 37,000 Kr., ja, saa er der naturligvis ikke andet for, end at Københavns Borgere maa se at bære denne Sag, saa godt de kunne. Jeg vil da haabe, at Befolkningen her i København ud af denne Sag vil drage en god og gavnlig Lære for Fremtiden, nemlig den, at Højres Regimente i Stat og Kommune har været en Ulykke for København. Jeg vil haabe, at Københavns Befolkning i Fremtiden vil søge at kaste Højre ud og modarbejde Højre paa det bedste, saa at det ikke tiere skal komme til at være en Ulykke for vor By.

Alberti: Jeg takker det ærede Medlem for den Indrømmelse, han gjorde, at det Mellemværende, der i sin Tid har været mellem Københavns Kommune og Statskassen, er ved Loven af 1863 blevet endelig afgjort. Det ærede Medlem talte om, at det var kun under Forudsætning af, at ikke noget nyt Moment kom ind i Mellemværendet, men naar et Mellemværende er afgjort paa en vis bestemt Maade, kan der ikke komme noget nyt Moment ind i det Mellemværende. Der kan mulig opstaa et nyt Mellemværende, men det er en Sag for sig. Dette andet Mellemværende mente det ærede Medlem skulde bestaa deri, at vi fra det Øjeblik, man paa en vis Maade havde sat Provisoriet paa Pension, ogsaa skulde yde Københavns Kommune en Slags Pension, fordi den i en Del Aar gratis havde haft Politibetjente, som Statskassen betalte. Jeg synes ikke, at der er nogen som helst Grund dertil, og jeg mener yder-